

[Socialministeren.]

tilsagn om deltagelse i et positivt udvalgsarbejde.

Ordføreren for forslagsstillerne (Peter Larsen): Må jeg indledningsvis takke ministeren for en vis velvilje over for det forslag, der her er stillet fra venstres side. Der var jo en række kritiske bemærkninger til enkeltheder i forslaget, også til principper — det vil jeg senere vende tilbage til — men disse kritiske bemærkninger og også velviljen kan jo ikke bortvejre den ejendommelige situation, der sikkert har undret mange, at venstres forslag først kommer til behandling nu, 6 uger efter fremsættelsen. Jeg vil gerne fremhæve det helt urimelige i denne fremgangsmåde og pege på, at venstre har følt sig foranlediget til at stille forslag om ændringer i forretningsordenen, idet der må være en grænse for, hvor længe en sag kan syltes.

Jeg kan heller ikke tilbageholde en bemærkning om, at det er et helt ejendommeligt sammentræf, at dette forslag netop kommer til første behandling samme dag, som ministeren fremsætter sit eget forslag. Det tyder på en vis sammenhæng, som vist har karakter af en politisk indstilling over for hele problemets løsning.

Nu vel, det afgørende for venstre er den saglige løsning, og jeg skal derfor ikke uddybe denne side af sagen mere. Formålet med venstres forslag er dels at sikre borgerne en bedre ydelse under sygdom, både hvor det drejer sig om sygedagpenge, tandlæge og medicin o. lign., men samtidig vil vi tilstræbe, at sygekassernes ydelser bliver ens overalt i landet. Loven af 1960 stiller ikke krav om en sådan ensartet behandling, men overlader til sygekasserne i nogen grad selv at afgøre ydelsernes omfang, og det mener venstre ikke kan være rigtigt i et moderne samfund. Tiden er for os at se løbet fra denne gamle ordning. Den service, der ydes, bør være ens for alle borgere, og vi mener, at alle sygekasser bør yde fuldt ud det, loven tillader dem. Det kan ikke være rigtigt, at nogle stilles ringere, når de får brug for tandlæge, medicin, fysiurgisk behandling osv., blot fordi de bor i én og ikke i en anden sygekasses område. Vi ser jo i praksis, hvordan folk, hvis de bor i et område, hvor der er tilskud

til tandpleje, søger at få denne ordnet, inden de flytter ind i et andet område, hvor der måske ikke findes en sådan tilskudsordning. Dette nævnes blot som eksempel. Men med lige rettigheder må naturligvis også følge lige kontingent i de forskellige kasser — i øvrigt på linje med, hvad der er ved at ske vedrørende arbejdsløshedsforsikringen.

Et andet, men væsentligt område er dagpengesatsernes forhøjelse samt en større ligestilling mellem sygelønsordningen for lønmodtagere og tegningen af frivillige dagpenge. Disse beløb bør op på samme størrelse som arbejdsløshedsdagpengene, der nu forhøjes til omkring 50 kr. pr. dag. En familie kan under sygdom ikke klare sig med de 198 kr. om ugen, der i dag er maksimum; det ligger langt fra at kunne dække leveomkostningerne og giver ingen rimelig tryghed. Vi er klar over, at der må føres forhandlinger med arbejdsmarkedets parter; det er jo også sket, og vi er klar over, at spørgsmålet om statens andel, der i dag er $\frac{1}{6}$, også må med ind i vurderingen, men venstre har ikke lagt sig fast på selve fordelingsgrundlaget. Ydelserne i henhold til den frivillige forsikring må sættes tilsvarende op. De økonomiske og arbejdsmæssige vilkår for de selvstændige er i de senere år undergået en så væsentlig ændring, at en modernisering er stærkt påkrævet. Det samme gælder de særlige regler for husmødre, der ikke er lønmodtagere. Vi kan ikke være den nedvurdering af deres indsats bekendt, som ligger i, at man hindrer dem i at få en rimelig dagpengeforsikring. Forholdet er særlig grelt, når det drejer sig om barseldagpenge; her er forskelsbehandlingen urimelig stor, og det tyder jo ikke på, at regeringen er tilstrækkelig opmærksom på dette problem. I lovforslaget om den nye familiepøolitik tages disse områder ud af sygekasseloven, og den store forskelsbehandling opretholdes, og det mener vi fra venstres side bør ændres. Jeg er vel klar over, at der er en række kontrolforanstaltninger, der må iagttages; men her må man eventuelt finde en anden form, f. eks. ved lægeattest eller lignende. Selv om vi er klar over, at disse og andre ting overvejes i socialreformkommissionen, mener vi, at man allerede nu godt kan gennemføre visse ændringer på disse områder.